

הדם — **כלאחר כפרה**, דהיינו שלאחר שנתן את מתנות הדם על המזבח, נשאר דם בכלי. **מה לאחר כפרה** — אין בו מעילה כמבואר לקמן שכלל בידינו שאין לך דבר שנעשתה מצותו ומועלים בו, שהרי כבר נעשה בו צורך גבוה, ולא נקרא יותר קדשי ה', אף לפני כפרה — אין בו מעילה.

ומקשינן: ואימא להיפך, הוא לאחר כפרה — כלפני כפרה. מה לפני כפרה — יש בו מעילה, אף לאחר כפרה — יש בו מעילה?

ומתריצין: אי אפשר לומר שלאחר כפרה יש בו מעילה, שאין לך דבר שנעשה מצותו — ומועלין בו. (85)

ותמהינן: ולא? והרי תרומת הדשן, שהיה כהן תורם כל בוקר מלא המחטה מן הדשן שעל המזבח, ומניחו בצידי המזבח, ונבלע שם במקומו, דנעשה כבר מצותו, שהרי הוקטר על המזבח, ובכל זאת מועלין בו. דכתיב "ושמו אצל המזבח" — מלמד שטעון שימה וגניזה, ורואים שאסור בהנאה?!

ומתריצין: משום דהואי תרומת הדשן שמועלים בה אחר שנעשית מצוותה כפי שאמרנו, ובגדי כהונה, דהיינו ארבעה בגדי לבן שלבש כהן גדול ביום הכפורים, שדינם שטעונים גניזה, ואין כהן הדיוט משתמש בהן כל השנה, ולא כהן גדול ביום כפורים אחר, שכתוב "ופשט את בגדי הבד והניחם שם" ומזה לומדים שטעונים גניזה — שני כתובין הבאין כאחד. וכל שני כתובין

דבר השה בשור וכשב ועז לא תאכלו, מה שאין כן חלב האליה שאינו קיים בשור ועז.

רב אשי אמר: משום כך אין האליה אסורה, ש"חלבו האליה" איקראי [נקראת] האליה, אבל "חלב" סתמא — לא אקראי, והפסוק אסר רק חלב סתם באכילה.

ותמהינן: אלא מעתה, לא ימעלו בה באליה. שהרי מעילה בחלב למדנו מזה שכתוב "כל חלב לה", ומשמע דווקא חלב סתמא?!

ומסקינן: אלא מחזורתא — כדרב זביד: שתירוצו של רב זביד מוכרח ונדחה תירוצו של רב אשי.

שנינו במשנתינו: מה שאין כן בדב.

מנא הני מילי שאין מועלים בדב?

אמר עולא: דאמר קרא "כי נפש הבשר בדב הוא ואני נתתיו לכם וגו' לכפר על נפשתיכם כי הדם הוא וגו'". ומזה שכתוב "לכם" משמע — שלכם יהא, משמע שאינו קדשי גבוה ואין מועלים בו!

דבי רבי ישמעאל תנא שכך למדנו: מזה שכתוב "לכפר", משמע שדווקא לכפרה עליכם נתתיו, ולא שיהיה קרוי שלי לעניין מעילה.

ורבי יוחנן אמר: אמר קרא "הוא", ו"הוא" משמע — בהוויתו יהיה! ודרשינן: הוא, הדם, יהיה לפני כפרה, דהיינו קודם זריקת

והקשה המשנה למלך הרי כלל בידנו שדבר שנעשית מצותו אין מועלים בו. ותירץ האבי

85. כתב הרמב"ם בהלכות מעילה פרק ה' הלכה י"ד שכתנות כהונה שבלו מועלים בהם.